

dette skulde man tro, at Sagen var klar. Man tæller, hvor mange Timer der skal læses, og dividerer med 24, derved faas Antallet af faste Pladser. Og at der ved Udtrykket „faste Lærere“, henholdsvis „Lærerrinder“, kun er tænkt paa Overlærere og Adjunkter og ikke paa de saakaldte faste Timelærere, fremgaar af selve Loven, hvor følgende bestemmes: „Antallet af Overlærere bør ikke overstige Halvdelen af de nævnte faste Lærer- og Lærerrinderpladser.“ Denne Bestemmelse er alle Dage af Ministeriet blevet fortolket saaledes, at Antallet af Overlærere skal udgøre Halvdelen af Adjunkternes Antal. Følgelig kan Udtrykket „faste Lærere“ ikke indbefatte Timelærere. Men saa forekommer det mig uimodsigeligt, at Timelærerinstitutionen ikke alene ikke hjemles ved denne Lov, men at den positivt strider mod Lovens Bestemmelser. For Øjeblikket findes i Statens Skoler 24 faste Timelærere, og paa det Finanslovsforslag, vi i dette Øjeblik behandle, er det foreslaaet at oprette 9 nye faste Pladser, 3 Overlærer- og 6 Adjunktpladser, saaledes at Antallet af Timelærerpladser gaar ned fra 24 til 15. Dette er naturligvis et Fremskridt, som der er Grund til at glæde sig over, men det forekommer mig efter alt, hvad jeg har fremført, at det vilde være fuldstændig rigtigt og naturligt, om man gik til at omdanne alle 24 Timelærerpladser til faste Pladser. Man kunde maaske mene, at dette havde en betænkelig Side, idet det nemlig kunde tænkes, at Antallet af Elever i de højere Almenskoler kunde synke — det kan man naturligvis aldrig vide —, og der saa kunde blive Fare for, at Antallet af faste Lærerpladser i Virkeligheden blev for stort, saaledes at der ikke blev 24 Timer til hver. Hvis der er nogen Grund til at frygte det, vilde det være en alvorlig Indvending, som man skulde tage Hensyn til. Men det er der ikke, thi hvis man tænker sig samtlige 24 Timelærerpladser omsatte i faste Pladser og ser efter, hvor mange Ekstratimer der endda er tilbage, viser det sig, at der er 766 Ekstratimer tilbage, hvilket svarer til ca. 32 faste Pladser. Altsaa, medens man i 1878 fandt, at et Antal af Ekstratimer, der svarer til $11\frac{1}{2}$ faste Pladser, var et urimelig stort Antal, som motive-rede Oprettelsen af nye, faste Pladser, vilde man nu have 766 Ekstratimer, svarende til 32 faste Pladser, tilbage at løbe paa. Nu kan man naturligvis ikke uden videre sammenligne disse to Tal, thi der er Tale om faste Lærerpladser af forskel-

lig Størrelse. Det, man skal gøre, er at undersøge, hvorledes Ekstratimerne procentvis forholde sig til de faste Timer, og en saadan Omregning har jeg foretaget. Det viser sig da, at Ekstratimerne i 1878 udgør 9,1 pCt. af det Antal Timer, de fast ansatte Lærere læse, medens Ekstratimerne nu vilde udgøre 18,8 pCt. af det Antal Timer, der vil blive læst af de faste Lærere, naar de 24 Timelærerpladser ogsaa ere blevne gjorte faste.

Det Forhold, jeg her har omtalt, og et Par andre vare Genstand for et Andragende fra Statens Lærerforening, som blev indbragt i dette høje Ting den 3. December 1908, og der androges der principaliter om, at Timelærerinstitutionen blev afskaffet som formentlig stridende mod Loven om højere Almenskoler, subsidiært, at der i Aar oprettedes 12 faste Pladser og næste Aar 9 faste Pladser. Den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet har for saa vidt taget Hensyn til Andragendet, som der, som sagt, er foreslaaet. Oprettelse af 9 faste Pladser i Aar. Men tillige indeholdt Andragendet et Punkt til, nemlig et Andragende om at forhøje Timelærerlønnen til 2,304 Kr. Hvis det virkelig er saadan, at Ministeriet mener, at Timelærerinstitutionen bør bibeholdes, forekommer det mig i hvert Fald, at man maa gøre, som man alle Dage har gjort, nemlig at sætte Lønnen for Timelærere omtrent lige med Begyndelseslønnen for Adjunkter. Men det, jeg især vil fremhæve her, er, at man bør gaa til en Afskaffelse af Timelærerinstitutionen, for det første, fordi den i og for sig er urimelig og savner enhver Analogi i nogen som helst Embedsstilling, for det andet, fordi den positivt strider mod Loven af 24. April 1903 om højere Almenskoler, for det tredje, fordi dens Afskaffelse, saaledes som Forholdene faktisk ere, saa længe man kan se ud i Fremtiden, ikke vil medføre nogen som helst praktisk Vanskelighed.

Et andet Punkt, som ogsaa omtaltes i det før nævnte Andragende, var et Forhold, som er kommet frem ved Vedtagelsen af Lønningsloven i Fjor for Statsskolernes Lærerpersonele. Paa Grund af forskellige Bestemmelser heri er det nemlig blevet, saaledes, at en Del af de før Lovens Vedtagelse ansatte Overlærere vel have faaet en Lønningsstigning, men denne Lønningsstigning er bleven mindre end den, de senere ansatte have faaet. Dette Forhold er saa grelt, at en Overlærer, som er udnævnt til Overlærer i 1903, vil den Dag i Dag have mindre Gage end en Lærer, som ud-